

סאן דומינגו

אך בכל זאת החלה התקדמות. בצילי הגיעה לשלטון מפלגה נוצרית-דמוקרטית שמאלית-מתונה. קאסטרו לא הצליח לחולל מהפכות. נידמה כי התגבש כוח שלישי.

ואז באו מאורעות סאן דומינגו, ובמחוי יד נשבר הכד.

גל עצום של שינאה לארצות-הברית מציף ברגע זה את כל ארצות אמריקה הלאטינית — גל לאומני של עלבון והשפלה. בראשו עומד השלטון החדש בצילי. הכוח השלישי נמצא עתה בסירה אחת עם אנשי קאסטרו. דהיגול וקוטיג'ו מברכים אליו בשפה אחת. שוב לא נותרו לארצות-הברית ידידים, אלא הפיאודלים הגרועים ביותר. אין זה כוח מבוטל. מאחוריו עומדת כל העוצמה הצבאית והכלכלית האוירה של ארצות-הברית, וכל הקוגניות החשוכות של המוסד לביון. אך כמה זמן יעמדו הכידונים והפגיונות מול מצב סוציאלי שאין לו תקנה, זולת המהפכה?

★ ★ ★

האזרה הישראלית, העסוק בנייניו ש' ללו, מתייחס אל מאורעות סאן דומינגו כאל מחזה רחוק, שאינו נוגע לו. זוהי טעות. הדבר נוגע לנו. ישראל היא מדינה קטנה. אין היא מעוג' יינת שהעולם יחזור אל הגיוגל.

כי בג'ונגל זה — לא אנו נהיה הנמרים. ומה שקרה אתמול בסאן דומינגו, יכול לקרות מחר כאן.

בסאן דומינגו נקבע תקדים. מעצמה גדול לא יכולה להנחית חיילים בחוף מדינה אחת, ללחום בממשלתה החוקית, לכפות עליה ממשלה אחרת. היא יכולה לעשות זאת ב' גלוי, בפרהסיה, כמעט ללא הסוואה, בהכ' ריזה כי לא תסבול כינון שלטון 'קומר' ניסטי' במדינה סמוכה. האמריקאים עצמם הם הקובעים, כמוכ'ן, מיהו 'קומוניסט' ומי לא. אם הוא בוש הוא קומוניסט — מדוע לא דהיגול או (להבדיל) לוי אשכול?

ואם מותר לחיל'הנחיתה האמריקאית לנחות כך — מדוע לא לצבא הסובייטי? או לצבא הי' סניני? או לצבא המיצרי?

★ ★ ★

הו הצד העקרני. אך יש עוד צד (אחר, מוחשי עוד יותר, הנוגע לישראל. מאור-מאור.

ברגע זה תוססת אמריקה הלאטינית כו' לה. היא מקשיבה באוזן רדובה לכל מילה, לכל הגה. ברגע זה נוצרים יחסי ידידות, וגם יחסי איבה. הכל נמדד ונשקל מחדש. מה הקול הבא מישראל? האם זה הד קולה של וושינגטון, או קול עצמאי? או שמא נאלמה ישראל דום?

מיליונים מקשיבים. דהיגול דיבר. עתה הוא הגיבור הגדול של אמריקה הלאטינית.

ירדן דיברה. נציגה במועצת-הבטחון הש' מיצ נאום ביקורתי, שזכה לתשומת-לב. הוא ירכוש אהדה לערבים.

עד היום קיימת בלב החוגים המתקדמים באמריקה הלאטינית ידידות רבה לישראל. פידל קאסטרו נשאר אחד הגשרים האחרון גים בין ישראל והעולם הערבי. אך עתה מגויס העולם הערבי כולו כדי לשכנע את אמריקה הלאטינית כי ישראל היא משרתת של וושינגטון, וכי גורל אחד מאחד את קאהיר וקאראקאס, ביירות ובואנוס-אייירס. מצפוננו האנושי, אחריותנו כלפי משפחת העמים והאינטרס של ישראל חברו יחדיו כדי לצוות עלינו להשמיע את קולנו: **חרות לסאן דומינגו!**

סאן דומינגו, כדי לתת חיפוי וסיוע לחיילי ארצות-הברית.

כאשר נוכח המוסד לדעת כי הכת הימי גית של הגנרל ואסין מעלה צחנה רבה מדי, החליט להחליפה ב'ממשלה' חדשה, שתע' מיד פנים כ'כוח שלישי'. אך חוץ מעתוני ישראל לא התייחס לכך איש ברצינות. ה' 'ממשלה' החדשה היא ממשלת המוסד — וכך מתייחס אליה העולם. ואילו העם הי' דומיניקאי מלוכד אחרי ממשלת הגנרל קא' מאנו, נאמנו של הגנרל בוש, שהושבע כי חוק עלידי הפרלמנט הנבחר.

עד היום לא סיפקה וושינגטון

זה נשלח חיל'הנחיתה לאי, כדי 'להגן על חי' האמריקאים'.

ברגע שהגיע החייל הצפון-אמריקאי הראשון לאי, לא היתה שם שום מלחמת-אזרחים. הכוחות הי' נאמנים לבוש שלטון באי, והעם היה מלוכד מאחוריהם. כוחות הי' גנרל ואסין כבר היו מוכפים.

חיל'הנחיתה כבש חלקים של עיר-הבירה, הטיל מצור על כוחות הנשיא החוקי. הוא קבע את מטהו במיפקדת הגנרל ואסין. אי' שי ואסין ואנשי חיל'הנחיתה פעלו במשותף, אסרו במשותף עסקים שמאלניים.

אשר כסיל שובר את קליפתה של ביצה — אלף חכמים לא יתקווה.

זהו הלקח הראשון של סאן דומינגו.

וליהפך: כאשר אדם חכם מצליח, בעמל סבלני של שנים, להצמיד את האנושות צעד קטן קדימה בדרך אל האור — די במעשה אחד של כסיל כדי להחזירה למח' שכי הגיוגל.

זהו הלקח השני של סאן דומינגו. כי החייל הראשון של חיל'הנחיתה האמריקאי, שדרך על אדמת האי הקאריבי, דרס, ללא תקנה, את מיפעלו הגדול של ג'ון פיציגראלד קנדי.

★ ★ ★

מה קרה בסאן דומינגו? אין כל ספק לגבי העובדות. הכל נעשה כמעט ב' פרהסיה. עתונות הגוזה — כמו הצרפתית, למשל — אינה מתקשה במסירת תמונה מהימנה.

(אין דברים אמורים, כמוכ'ן, לגבי העתור גות הישראלית. זו מפרסמת רק הודעות העמולה אמריקאיות, במטוה של חדשות. אין בה אפילו נימת הביקורת הקלושה הי' קיימת בעתונות האמריקאית עצמה. עתוני ישראל הם, ברובם הגדול, אמריקאים יותר מן האמריקאים.)

הנה כי כן, זו התמונה:

גיבור העלילה הוא מוסד. שמו סיאויאי — המוסד המרכזי לביון של ארצות-הברית.

זהו מוסד אדיר. יחד עם שאר ענפי מג' נון-החושך האמריקאי, הכפופים בעקיפין ל' מרותו, חולש המוסד על תקציב שנתי הי' עולה פי שש על תקציב מדינת ישראל כולה. יש לו שלוחה בכל מדינה בעולם. ובארצות-הברית עצמה הוא מהווה מדינה בתוך-מדינה, משוחרר מכל ביקורת יעילה. ברפובליקה הדומיניקאית שלט דיקסטור בשם טרוחיו. הוא היה קשור, כמוכ'ן, בי' מוסד, אך הוא התגרה בדיקטטורים אחרים בדרום-אמריקה, שגם הם היו קשורים בי' מוסד. לכן החליט המוסד לחסלו.

כך פרצה הפיכה בסאן דומינגו. טרוחיו נרצח. אחרי לבטים רבים נבחר נשיא זמיר קראטי בשם חואן בוש — הנשיא הראשון בתולדות הרפובליקה שנבחר אי-פעם בבחי' רות חופשית. אבל בוש לא מצא חן בעיני המוסד. הוא דמוקראטי שמאלי-מתון. (במור' שגים של ישראל, אם בכלל אפשר לעשות השוואה: משהו בין ליברלי-עצמאי וליברלי-ימני.)

המוסד החליט לסלקו. הוא בחר בגנרל מסויים. הגנרל המסויים ביצע הפיכה. בוש גורש. הוא לא ברח לבירת-המועצות, גם לא לקובה. הוא השתקע בפורט-ריקו, שהיא דווקא מושבה של ארצות-הברית.

בסאן דומינגו שלטה מאז כת של גנרלים. היא לא ייצגה את העובדים, גם לא את הי' מעמד הבינוני, גם לא את הימין המתון. היא ייצגה כנופיה זעירה של פיאודלים מקומיים, את חברות-המונופול האמריקאיות — ואת המוסד המרכזי לביון.

זה היה המצב עד ליום השבת, ה'24 באפריל, כאשר התקוממה קבוצה של קצינים מתקדמים וי' הכריזה על החזרת בוש לנשיאות.

★ ★ ★

תוך 24 שעות החלה התגובה של ארצות-הברית. המהירות מוכיחה כי הכל היה מוכן מראש.

המוסד נתן הוראה לגנרל הימני ואסין להפציץ את סאן דומינגו. הפצצה זו שימשה תירוץ כדי לקבוע שבאי שורר התרבוהו וכי מתנהלת מלחמת-אזרחים. בחסות תרוץ

ויאטי-נאם? סאן-דומינגו? לינדון ג'ונסון בפעולה

לעולם שמין של הוכחה כי ממשלה זו כפופה לקומוניסטים.

★ ★ ★

עד כאן הכל ברור. לא ברור רק מדוע פעל הנשיא ג'ונסון כפי שפעל. **שהרי גם זה ברור: ינצח מי שינצח באי — ארצות-הברית נח' לה בו תבוסה.**

כאשר הגיע הנשיא קנדי לשלטון, הוא הבין כי דרוש שינוי מוחלט במדיניות ארצו בדרום-אמריקה. בכל רחבי אמריקה הלאטינית מתקרב המצב להתפוצצות. הפער בין ההמונים מוכייהרעב לבין קומץ הפיאודלים השליטים הפך בלתי-נסבל בימינו. הוא מוכי רח להביא למהפכה — כמו בסין, בקובה או במצרים. מהפכה זו יכולה להיות זמיר קראטי או קומוניסטי.

קנדי החליט להקים חרופה למכה. לעודד ברחבי היבשת כוחות דמוקראטיים, ליבר' ליים ואפילו סוציאליסטיים, שיחוללו את המהפכה בעזרת ארצות-הברית, ובלי הקומר' ניסטים. לצורך זה הכריז על 'הברית למען הקידמה', הורים כספים אדירים ליבשת. ההצלחה היתה מועטה. הכסף נעלם בכיסי השליטים. המוסד המרכזי לביון ציפסף על קנדי, המשיך לתמוך בידידיו מאתמול.

אנשי חיל'הנחיתה באו 'להציל אזרחים אמריקאים'. בהדרגה השתנתה ההנמקה, ונאמר כי באו למנוע השתלטות הקומוניסטים על האי. השתלטות זו, נאמר, כבר החלה.

לא עברו ימים רבים, ונסתבר כי המוסד המרכזי לביון מסר לנשיא ג'ונסון ביודעין אינפורמציה כוזבת על מהות הכוחות שי' עמדו מאחורי הנשיא בוש. כוחות אלה היו קואליציה רחבה מאוד, החל בימין המתון וכלה בשמאל הקיצוני. הקומוניסטים היוו בה מיעוט מבוטל.

אך המוסד כלל לא התכוון להי' לחם בקומוניזם. הוא התכוון לי' לחום נגד עליית שלטון דמוקראטי טייליברלי. כי המוסד הוא ימני יבשתי, והוא תומך בכל רחבי הי' יבשת האמריקאית (ולא רק שם) ב'סודות הימין הקיצוני — הפי' אודלים, המולטימיליונרים, הגנר' לים ואנשי שרותי-הבטחון.

מאחר שאותם היסודות שולטים, בעזרת המוסד, ברוב מדינות אמריקה הלאטינית, לא היה קשה למוסד לכנס את 'ארגון מדינות אמריקה', ולקבל שם החלטה בזכות הקמת כוח-חירום כלל-אמריקאי. כוח זה יבוא ל'